

presa perquè no sabies de quin color sortirien. Una mateixa peça posada al costat d'una altra potser sortien de diferent color. Ara, amb els forns de gas-oil i de fuel tot això s'ha acabat. Sortiran del color que es vulgui. En canvi, en els forns de llenya a dins el forn tan aviat és a 850° com a 840°, perquè t'hauràs distret de tirar-hi llenya. L'escés de foc i el fum fan tornar els vernissos de diferents colors. No saps mai com sortirà.

El forn negre es diu forn moreno, tant serveix per coure negre com vermell.

• **Ens podria dir quina és la diferència entre ceràmica i terrissa?**

Normalment la ceràmica es cou més vegades. Les peces de ceràmica tenen varis colors. Primer es cou, després s'hi torna per posar-hi els òxids... i a lo millor aquelles peces han anat 4 vegades al forn. A lo millor el groc s'ha cuit a 400°, el verd a 1000°... i cada vegada ha d'anar al forn. La ceràmica és cara perquè dona més feina.

Llavors, per exemple, la ceràmica que fa en Marcó, el verd que té ell ningú l'ha pogut igualar. El meu germà pinta, els de la Bisbal pinten, però són verds que no són consistents. En canvi en Marcó, no sé si és un secret o què és però una peça d'ell es veu diferent.

*Dintre el forn,
disposat a desenfornar una cuita.*

• **Hi ha alguna col.lecció important de terrissa popular a Espanya?**

Els espanyols som uns desgraciats. Si vols veure dues col.leccions de terrissa popular espanyola has d'anar a Alemanya. Una és a Munich, que hi és tot, i l'altra no sé on és. Allà hi és tot, tot Espanya. Hi ha peces de Quart i hi ha peces d'Espanya.

Ara tinc l'adreça i el telèfon d'un senyor que és un proveïdor d'un museu d'aquests, que si li dic que em veng les peces l'endemà el tinc aquí i me'n donaria el que no valen.

Allà on hi ha terrissa de Quart que quasi bé hi és tota però no és exposada és al Poble Espanyol de Barcelona.

El pare els hi va fer i jo me'n recordo que era jovenet i els hi firmava: LL. B., Llorenç Bonadona.

El primer lloc on hauríem de tenir aquestes peces és a Quart. Ara ja quasi hi seran totes.

Ens hagués agradat seguir parlant de la terrissa de Quart però el nostre espai és limitat. Esperem, però, que hi segueixin havent persones com en Xavier que dediquin tota la seva vida a la terrissa i que de mica en mica es vagi promocionant la terrissa de Quart i que cada vegada sigui més coneguda.

Vista del forn, per fora, el qual a passat de pares a fills des del 1857.